

alin. 1 din regulament exclude posibilitatea constituirii unui grup parlamentar prin înrudire politică, în ipoteza în care deputații unui partid sau ai unei formațiuni politice nu întrunesc numărul necesar de 10 parlamentari, încalcându-se astfel dreptul subiectiv al deputaților de a se organiza în grupuri parlamentare. Potrivit aceleiași opinii, dispozițiile alin. 4 al art. 13 din regulament „interzic parlamentarilor independenți din Camera Deputaților, care nu au candidat ca independenți în alegerile din noiembrie 1996, să se afilieze unui grup parlamentar deja format, să constituie grupuri mixte cu deputații partidelor care au mai puțin de 10 parlamentari, precum și de a forma grupuri parlamentare distincte“. Se arată că asemenea interdicții, existente și în Regulamentul Senatului, au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 46 din 17 mai 1994.

În conformitate cu dispozițiile art. 21 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, sesizarea a fost comunicată președintelui Camerei Deputaților, cu precizarea datei la care vor avea loc dezbaterile. În baza art. 21 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, președintele Camerei Deputaților a transmis, la data de 23 februarie 2000, punctul de vedere al Biroului permanent al acestei Camere. În acest punct de vedere se consideră că sesizarea este neîntemeiată, iar prevederile art. 13 alin. 1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților sunt constituționale. Astfel, se arată că art. 13 alin. 1 din regulament nu interzice și, de altfel, nici nu reglementează organizarea grupurilor parlamentare prin înrudire politică, acest aspect fiind reglementat permisiv în alin. 4 al aceluiași articol. În ceea ce privește neconstituționalitatea alin. 4 al art. 13 din Regulamentul Camerei Deputaților, se apreciază că aceste prevederi „nu-și propun să reglementeze constituirea grupurilor parlamentare pe parcursul îndeplinirii mandatului Camerei Deputaților. Ele se referă în exclusivitate la formarea grupurilor parlamentare în raport cu configurația politică izvorâtă din alegeri“. Se arată că interdicții de natura celor criticate de autorii sesizării erau cuprinse în redactarea inițială a art. 18 din regulament, care însă, prin Decizia Curții Constituționale nr. 45 din 17 mai 1994, au fost declarate neconstituționale și în consecință au fost eliminate din regulament, în prezent „problema rămânând fără o altă reglementare juridică“.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând sesizarea celor 52 de deputați, punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților, comunicat de președintele acesteia, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 13 alin. 1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Având în vedere dispozițiile art. 144 lit. b) din Constituție, precum și cele ale art. 2, 3, 12 și 21 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să verifice constituționalitatea art. 13 alin. 1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților, care face obiectul sesizării.

Prevederile art. 13 alin. 1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8 din 24 februarie 1994, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 14 martie 1996, ce fac obiectul controlului de constituționalitate,

au următorul conținut: „Grupurile parlamentare sunt structuri ale Camerei Deputaților. Ele se pot constitui din cel puțin 10 deputați care au candidat în alegeri pe listele aceluiași partid sau ale aceleiași formațiuni politice. [...]”

Deputații unor partide sau formațiuni politice care nu întrunesc numărul necesar pentru a forma un grup parlamentar, precum și deputații independenți se pot reuni în grupuri parlamentare mixte sau se pot afilia altor grupuri parlamentare constituite potrivit alin. 1.“

În esență, autorii sesizării susțin că aceste dispoziții din Regulamentul Camerei Deputaților interzic organizarea în grupuri parlamentare mixte sau distincte, respectiv afilierea la alte grupuri parlamentare a deputaților independenți, ca urmare a părăsirii grupurilor parlamentare din care făceau parte inițial, încalcându-se astfel art. 61 alin. (3) din Constituție, conform căruia „Deputații și senatorii se pot organiza în grupuri parlamentare, potrivit regulamentului fiecărei Camere“. Se mai arată că asemenea interdicții, care au existat și în Regulamentul Senatului, au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 46 din 17 mai 1994 privind constituționalitatea Regulamentului Senatului.

I. Examinând susținerea potrivit căreia textele criticate contravin art. 61 alin. (3) din Constituție, prin aceea că stabilesc interdicții privind organizarea în grupuri parlamentare, respectiv afilierea la alte grupuri parlamentare a deputaților deveniți independenți, Curtea Constituțională constată că prevederile constituționale invocate nu reglementează modalitățile și condițiile în care deputații și senatorii se pot organiza în grupuri parlamentare, ci dispun că aceste aspecte se soluționează potrivit regulamentului fiecărei Camere. Art. 13 alin. 1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților nu conține interdicții de natura celor criticate de autorii sesizării și în consecință nu se poate reține încălcarea vreunei norme constituționale.

Este adevărat că asemenea interdicții au existat în redactarea inițială a art. 18 din Regulamentul Camerei Deputaților, dar ele au fost eliminate din acest act normativ, întrucât, prin Decizia Curții Constituționale nr. 45 din 17 mai 1994 privind constituționalitatea Regulamentului Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 27 mai 1994, s-a constatat neconstituționalitatea acestor reglementări, reținându-se că ele se află „în contradicție cu art. 61 alin. (3), precum și cu art. 66 din Constituție, ca fiind o îngărădire a mandatului reprezentativ“. De altminteri, aceeași constatare fusese făcută anterior, prin Decizia Curții Constituționale nr. 44 din 8 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 10 august 1993, și în privința prevederilor similare ale art. 2 din Regulamentul Adunării Deputaților. În consecință, în redactarea actuală art. 18 din Regulamentul Camerei Deputaților interzice doar „Formarea de grupuri parlamentare ale unor partide care nu au obținut mandate în urma alegerilor [...]“.

De altfel, Regulamentul Camerei Deputaților a fost supus controlului de constituționalitate, în întregul său, ca urmare a sesizării președintelui Camerei Deputaților din 1 martie 1994. Prin Decizia nr. 45 din 17 mai 1994, menționată anterior, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea a numeroase articole din regulament, dar nu și neconstituționalitatea prevederilor art. 13.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin Decizia nr. 45/1994 își mențin valabilitatea și în cauza de față.

II. Curtea Constituțională observă că, de fapt, criticile formulate de autorii sesizării privesc modul de interpretare și de aplicare a prevederilor art. 13 alin. 1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților, sub aspectul aplicabilității acestor prevederi numai la momentul constituirii inițiale a grupurilor parlamentare sau, dimpotrivă, și pe parcursul întregii legislaturi.

Asupra acestor probleme Curtea Constituțională nu este însă competentă să se pronunțe. În acest sens, prin Decizia nr. 98 din 25 octombrie 1995 privind constituționalitatea refuzului Biroului permanent al Camerei Deputaților de a aproba înființarea unui grup parlamentar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 31 octombrie 1995, Curtea Constituțională a statuat că, în cazul în care „ignorând prevederile art. 144 lit. b) din Constituție și pe cele ale art. 21 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională și-ar extinde competența și asupra actelor de aplicare a regulamentelor, ea nu numai că ar pronunța soluții fără fundament constituțional, dar ar încălca astfel și principiul autonomiei regulamentare a Parlamentului“. S-a mai arătat în aceeași decizie că „Pentru rezolvarea contestațiilor senatorilor, deputaților sau ale grupurilor parlamentare în legătură cu măsurile concrete de aplicare a regulamentelor Parlamentului urmează să se recurgă la folosirea căilor și procedurilor exclusiv parlamentare“. Această soluție a fost menținută în jurisprudența în materie a Curții Constituționale și prin Decizia nr. 17 din 27 ianuarie 2000 privind constituționalitatea Hotărârii Camerei Deputaților nr. 25 din 1 septembrie 1999 pentru alegerea vicepreședinților, secretarilor și chestorilor Camerei Deputaților, decizie publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 31 ianuarie 2000, subliniindu-se: „Camera Deputaților este unica autoritate publică ce deține competența ca, în virtutea principiului autonomiei regulamentare, prevăzut în art. 61 alin. (1) din Constituție, text conform căruia *«Organizarea și funcționarea fiecărei Camere se stabilesc prin regulament propriu [...]»*, să interpreteze, ea însăși, conținutul normativ al regulamentului propriu și să decidă asupra modului de aplicare a acestuia, respectându-se de fiecare dată, desigur, normele constituționale aplicabile.“

De altfel, aceleași principii fuseseră statuate anterior și prin: Decizia nr. 44 din 8 iulie 1993 cu privire la constituționalitatea art. 2 din Regulamentul Adunării Deputaților, menționată mai înainte; Decizia nr. 68 din 23 noiembrie 1993 privind invalidarea mandatului unui deputat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 19 ianuarie 1994; Decizia nr. 22 din 27 februarie 1995 privind constituționalitatea modului de alcătuire a Biroului permanent al Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 7 aprilie 1995.

Întrucât nici sub aceste aspecte nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin toate aceste decizii își mențin valabilitatea și în cauza de față.

III. Curtea Constituțională reține că lipsa reglementării juridice a posibilităților și a condițiilor organizării în grupuri parlamentare a deputaților care demisionează din alte grupuri parlamentare nu constituie încălcarea vreunei prevederi constituționale, ci reprezintă o omisiune de reglementare, care nu poate fi suplinită prin decizii ale Curții Constituționale. Dacă ar proceda la completarea regle-

mentării juridice, Curtea și-ar depăși competența stabilită prin art. 144 lit. b) din Constituție, precum și prin art. 21 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, texte potrivit cărora aceasta *„[...] se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori“*.

Totodată, în temeiul art. 2 alin. (3) fraza întâi din Legea nr. 47/1992, republicată, *„În exercitarea controlului, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. [...]“*. Din aceste prevederi constituționale și legale rezultă că obiecția de neconstituționalitate referitoare la caracterul incomplet al textului criticat nu poate fi primită. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu Decizia nr. 45 din 2 mai 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 12 mai 1995.

În plus, pronunțându-se printr-o decizie asupra acestei omisiuni de reglementare, Curtea Constituțională ar încălca principiul autonomiei regulamentare a Parlamentului, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Constituție, ceea ce, astfel cum s-a arătat anterior, este inadmisibil.

IV. În sfârșit, referitor la compararea, realizată prin sesizarea formulată de grupul celor 52 de deputați, a prevederilor regulamentelor celor două Camere sub aspectul organizării grupurilor parlamentare, Curtea Constituțională constată că o asemenea necorelare nu poate atrage vreo consecință în ceea ce privește constituționalitatea art. 13 alin. 1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților. Într-adevăr, prin Decizia Curții Constituționale nr. 46 din 17 mai 1994 privind constituționalitatea Regulamentului Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 27 mai 1994, s-a constatat, printre altele, neconstituționalitatea prevederilor art. 13 alineatul ultim și a celor ale art. 14 alin. 2, 3 și ultimul din Regulamentul Senatului. Prevederile regulamentare declarate ca fiind neconstituționale exclud posibilitatea constituirii unui grup parlamentar prin înrudire politică, interzic senatorilor care părăsesc un grup parlamentar afilierea la alt grup, trecerea de la un grup parlamentar la altul sau constituirea unui grup parlamentar de către senatorii independenți. Deși, potrivit prevederilor art. 145 alin. (2) din Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii, iar conform art. 22 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, *„Dacă prin decizie se constată neconstituționalitatea unor dispoziții ale regulamentului, Camera sesizată va reexamina aceste dispoziții, pentru punerea lor de acord cu prevederile Constituției“*, aceste interdicții, constatate ca fiind neconstituționale, nu au fost eliminate nici până în prezent, prin hotărâre a Senatului, din regulamentul acestei Camere. În schimb, Regulamentul Camerei Deputaților, în redactarea actuală, după republicarea acestuia în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 14 martie 1996, nu mai conține nici o reglementare restrictivă, identică sau similară cu cele din Regulamentul Senatului.

În consecință urmează să se constate că prevederile art. 13 alin. 1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților sunt constituționale.

Față de cele arătate, potrivit prevederilor art. 144 lit. b) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.b), ale art. 21 și ale art. 22 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Constată că prevederile art. 13 alin. 1 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților sunt constituționale. Prezenta decizie se comunică Camerei Deputaților și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată astăzi, 15 martie 2000.

Deliberarea a avut loc la data de 15 martie 2000 și la ea au participat: Lucian Mihai, președinte, Costică Bulai, Constantin Doldur, Kozsokár Gábor, Ioan Muraru, Nicolae Popa, Lucian Stângu, Florin Bucur Vasilescu, Romul Petru Vonica, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ privind repartizarea profitului la Regia Autonomă „Locato“

În temeiul prevederilor art. 114 alin. (4) din Constituția României,

Guvernul României emite următoarea ordonanță de urgență:

Art. 1. — Prin derogare de la prevederile art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 23/1996 privind repartizarea profitului la regiile autonome, aprobată prin Legea nr. 41/1997, Regia Autonomă „Locato“ va reține, pentru constituirea surselor proprii de finanțare, profitul rămas după plata impozitului pe profit și a cotei de până la 10% pentru stimularea salariaților.

Art. 2. — Profitul reținut la dispoziția Regiei Autonome „Locato“ conform art. 1 va avea următoarea destinație:

a) 50% pentru constituirea resurselor de finanțare a construcției de noi imobile necesare închirierii pe valută misiunilor diplomatice și membrilor acestora;

b) 50% pentru constituirea resurselor de finanțare a achizițiilor de imobile și terenuri de la actualii proprietari, destinate închirierii pe valută misiunilor diplomatice și membrilor acestora în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 107/1992 privind înființarea Regiei Autonome „Locato“, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prevederile prezentei ordonanțe de urgență se aplică începând cu repartizarea profitului aferent exercițiului financiar din anul 1999.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

p. Ministru de stat, ministrul afacerilor externe,
Eugen Dijmărescu,

secretar de stat
Ministrul finanțelor,

Decebal Traian Reș

Ministru de stat, președintele Consiliului de Coordonare
Economico-Financiară,
Mircea Ciumara

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru modificarea și completarea Legii nr. 70/1991
privind alegerile locale

În temeiul art. 114 alin. (4) din Constituția României,

Guvernul României emite următoarea ordonanță de urgență:

Art. I. — Legea nr. 70/1991 privind alegerile locale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 18 aprilie 1996, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează astfel:

1. La articolul 11, alineatele (2) și (3) vor avea următorul cuprins:

„(2) Se pot organiza secții de votare și în satele sau în grupurile de sate cu populație de până la 500 de locuitori, situate la o distanță mai mare de 3 km față de satul reședință a comunei.

(3) Militarii în termen pot vota în localitatea de domiciliu, în limitele regulamentelor militare. Pentru militarii în termen se vor organiza și secții de votare pe lângă unitățile militare, dacă au cel puțin 50 de alegători. Militarii în termen pot vota în unitățile militare indiferent de momentul încorporării.“

2. La articolul 14, alineatul (8) va avea următorul cuprins:

„(8) Militarii în termen cu drept de vot vor fi înscrși în listele speciale întocmite de biroul electoral al secției de votare din localitatea de domiciliu sau în listele speciale întocmite pe unități militare și semnate de comandantul acestora, în cazul celor care votează în secții de votare organizate pe lângă unități militare. Militarii în termen nu vor fi trecuți în copiile de pe listele electorale permanente ale localităților în care își au domiciliul, întocmite de primari.“

3. La articolul 48, după alineatul (8) se introduc alineatele (9), (10) și (11) cu următorul cuprins:

„(9) Prin *listă completă de candidați* se înțelege lista care cuprinde un număr de candidați cel puțin egal cu numărul de mandate stabilite potrivit legii în circumscripția electorală respectivă.

(10) Pentru stabilirea numărului de ordine de pe buletinele de vot care cuprind liste de candidați și/sau candidați independenți pentru consilieri județeni, președintele biroului electoral de circumscripție județeană procedează astfel:

a) în prima etapă efectuează tragerea la sorți între toate partidele, formațiunile politice, alianțele politice sau alianțele electorale care au depus liste complete cu candidați pentru consilieri județeni;

b) în etapa a doua efectuează tragerea la sorți între toate celelalte formațiuni politice, alianțe politice sau alianțe electorale care au depus liste cu candidați pentru consilieri județeni.

(11) Pentru stabilirea numărului de ordine de pe buletinele de vot care cuprind candidați pentru primar, precum și de pe buletinele de vot care cuprind liste de candidați

și/sau candidați independenți pentru consilieri locali, președintele biroului electoral de circumscripție comunală, orașenească sau municipală procedează astfel:

a) în prima etapă efectuează tragerea la sorți numai între acele partide, formațiuni politice, alianțe politice sau alianțe electorale care au depus candidatură pentru primar și liste complete cu candidați pentru consilieri locali;

b) numerele de ordine desemnate potrivit prevederilor lit. a) sunt aceleași pentru fiecare dintre cele două categorii de buletine de vot;

c) în etapa a doua, în completarea numerelor de ordine de pe buletinul de vot care cuprinde candidați pentru primar se efectuează tragerea la sorți între celelalte partide, formațiuni politice, alianțe politice sau alianțe electorale care au depus candidatură pentru primar;

d) în etapa a doua, în completarea numerelor de ordine de pe buletinul de vot care cuprinde lista de candidați și/sau candidați independenți pentru consilieri locali se efectuează tragerea la sorți între celelalte partide, formațiuni politice, alianțe politice sau alianțe electorale care au depus liste de candidați pentru consiliul local respectiv.“

4. La articolul 65, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Militarii în termen vor vota pentru consiliul local și pentru primarul localității în care se află unitatea militară sau, după caz, pentru consiliul local, consiliul județen și primarul din localitatea de domiciliu, în funcție de locul unde votează.“

5. La articolul 72 alineatul (2), literele a) și b) vor avea următorul cuprins:

„a) numărul total al alegătorilor potrivit listelor electorale din circumscripția electorală, din care:

— numărul total al alegătorilor potrivit listei electorale permanente de alegători;

— numărul total al alegătorilor potrivit listei electorale suplimentare de alegători;

— numărul total al alegătorilor potrivit listei electorale speciale de alegători;

— numărul total al alegătorilor potrivit listei electorale separate de alegători;

b) numărul total al alegătorilor înscrși în listele electorale din circumscripția electorală, care s-au prezentat la urne, din care:

— numărul total al alegătorilor înscrși în lista electorală permanentă de alegători, care s-au prezentat la urne;

— numărul total al alegătorilor înscrși în lista electorală suplimentară de alegători, care s-au prezentat la urne;

— numărul total al alegătorilor înscrși în lista electorală specială de alegători, care s-au prezentat la urne;

— numărul total al alegătorilor înscrși în lista electorală separată de alegători, care s-au prezentat la urne.“

6. Articolul 76 va avea următorul cuprins:

„Art. 76. — Alegerile pentru consilieri sunt valabile indiferent de numărul alegătorilor care au participat la vot.“

7. Articolul 77 va avea următorul cuprins:

„Art. 77. — (1) Pentru repartizarea mandatelor de consilier biroul electoral de circumscripție va stabili:

a) un coeficient electoral, determinat prin împărțirea numărului total de voturi valabil exprimate pentru toate listele și candidații independenți la numărul total al consilierilor din circumscripția electorală respectivă, stabilit potrivit legii;

b) o limită de 5% din numărul total al voturilor valabil exprimate în circumscripția electorală respectivă.

(2) Se consideră *voturi neutilizate* diferența dintre numărul de voturi valabil exprimate în favoarea fiecărei liste de candidați a partidelor, formațiunilor politice, alianțelor politice sau alianțelor electorale ori pentru fiecare candidat independent și produsul dintre coeficientul electoral și numărul de mandate alocate potrivit alin. (4).

(3) Pragul electoral este egal:

a) cu limita de 5%, în cazul în care coeficientul electoral este superior limitei de 5%, prevăzută la alin. (1) lit. b); sau

b) cu coeficientul electoral, dacă acesta este inferior limitei de 5%.

(4) Biroul electoral de circumscripție va repartiza fiecărui partid, fiecărei formațiuni politice, alianțe politice sau alianțe electorale care a realizat pragul electoral, în limita numărului de candidați de pe listă, un număr de mandate egal cu partea întreagă a rezultatului împărțirii dintre numărul de voturi valabil exprimate pentru fiecare partid, formațiune politică, alianță politică sau alianță electorală și coeficientul electoral; fiecărui candidat independent i se atribuie câte un mandat dacă numărul de voturi valabil exprimate în favoarea sa este cel puțin egal cu coeficientul electoral.

(5) Biroul electoral de circumscripție va repartiza fiecărui partid, fiecărei formațiuni politice, alianțe politice sau alianțe electorale care a realizat pragul electoral mandatele rămase după atribuirea prevăzută la alin. (4), potrivit listei care cuprinde ordinea descrescătoare a numărului de voturi neutilizate prevăzute la alin. (2), acordând acestora câte un mandat; operațiunea se repetă, în ordinea listei, până la epuizarea mandatelor rămase nerepartizate.

(6) În situația în care nici un partid, formațiune politică, alianță politică sau alianță electorală ori candidat independent nu realizează pragul electoral se repartizează fiecăruia câte un mandat, în ordinea descrescătoare a numărului de voturi valabil exprimate în favoarea fiecăruia, până la epuizarea mandatelor stabilite potrivit legii.

(7) Pentru situațiile prevăzute la alin. (4) și (5), în cazul în care două sau mai multe partide, formațiuni politice, alianțe politice sau alianțe electorale au același număr de voturi rămase neutilizate înainte de atribuirea ultimului mandat rămas de repartizat, acesta va fi atribuit partidului, formațiunii politice, alianței politice sau alianței electorale care a obținut înainte de redistribuirea voturilor numărul cel

mai mare de voturi valabil exprimate; dacă acestea au același număr de voturi valabil exprimate, atribuirea mandatului se va face prin tragere la sorți.

(8) Repartizarea mandatelor atribuite pentru fiecare listă de candidați depusă de partide, formațiuni politice, alianțe politice sau alianțe electorale se face în ordinea înscrierii candidaților pe listă.

(9) Candidații înscrși în liste, care nu au fost aleși, sunt declarați supleanți în listele respective. În caz de vacanță a mandatelor de consilieri aleși pe liste de candidați, supleanții vor ocupa locurile devenite vacante în ordinea în care sunt înscrși în liste, dacă până la data validării mandatului pentru ocuparea locului vacant partidele, formațiunile politice, alianțele politice sau alianțele electorale pe listele cărora au candidat supleanții confirmă în scris că aceștia fac parte din partidul politic, formațiunea politică, alianța politică sau alianța electorală respectivă. În caz de vacanță a mandatului unui consilier independent, locul devenit vacant va fi ocupat de supleantul de pe lista partidului, formațiunii politice, alianței politice sau alianței electorale care a obținut numărul cel mai mare de voturi valabil exprimate.“

8. Articolul 78 va avea următorul cuprins:

„Art. 78. — (1) Pentru funcția de primar centralizarea voturilor se face de biroul electoral de circumscripție.

(2) În cazul în care s-au prezentat la vot cel puțin jumătate plus unul din numărul alegătorilor înscrși în listele electorale dintr-o circumscripție electorală și unul dintre candidați a obținut majoritatea voturilor valabil exprimate, acesta este declarat primar.

(3) Dacă din totalul alegătorilor înscrși în listele electorale dintr-o circumscripție electorală s-au prezentat la vot mai puțin de jumătate plus unul sau dacă s-au prezentat la vot mai mult de jumătate plus unul și nici un candidat nu a obținut jumătate plus unul din numărul voturilor valabil exprimate, ceea ce se va consemna în procesul-verbal încheiat de biroul electoral de circumscripție, se va organiza turul al doilea de scrutin.

(4) Alegerile în turul al doilea de scrutin au loc la două săptămâni de la data alegerilor precedente, la alegeri participând numai primii 2 candidați în ordinea descrescătoare a numărului de voturi valabil exprimate în favoarea fiecăruia. În situația în care pe locul doi se situează candidați care au obținut un număr egal de voturi valabil exprimate în favoarea fiecăruia, aceștia vor participa în turul al doilea de scrutin alături de candidatul care a obținut cel mai mare număr de voturi valabil exprimate în favoarea sa.

(5) Alegerile în turul al doilea de scrutin se consideră valabile indiferent de numărul alegătorilor care au participat la vot.

(6) În turul al doilea de scrutin este declarat primar candidatul care a obținut cel mai mare număr de voturi valabil exprimate.“

9. La articolul 81 alineatul (2), literele a) și b) vor avea următorul cuprins:

„a) numărul total al alegătorilor potrivit listelor electorale din circumscripția electorală, din care:

— numărul total al alegătorilor potrivit listei electorale permanente de alegători;

— numărul total al alegătorilor potrivit listei electorale suplimentare de alegători;

– numărul total al alegătorilor potrivit listei electorale speciale de alegători;

– numărul total al alegătorilor potrivit listei electorale separate de alegători;

b) numărul total al alegătorilor înscrși în listele electorale din circumscripția electorală, care s-au prezentat la urne, din care:

– numărul total al alegătorilor înscrși în lista electorală permanentă de alegători, care s-au prezentat la urne;

– numărul total al alegătorilor înscrși în lista electorală suplimentară de alegători, care s-au prezentat la urne;

– numărul total al alegătorilor înscrși în lista electorală specială de alegători, care s-au prezentat la urne;

– numărul total al alegătorilor înscrși în lista electorală separată de alegători, care s-au prezentat la urne.”

10. La articolul 81, alineatul (6) va avea următorul cuprins:

„(6) La cererea membrilor birourilor electorale ale secțiilor de votare care au semnat procesul-verbal ori a reprezentanților partidelor, formațiunilor politice, alianțelor politice și alianțelor electorale care au depus listele de candidați, precum și a candidaților independenți li se eliberează, în mod obligatoriu, de către președintele sau vicepreședintele biroului electoral o copie certificată de pe procesul-verbal respectiv. Cererea trebuie formulată înainte de întocmirea procesului-verbal.”

11. La articolul 82 alineatul (2), literele a) și b) vor avea următorul cuprins:

„a) numărul total al alegătorilor potrivit listelor electorale din circumscripția electorală, din care:

– numărul total al alegătorilor potrivit listei electorale permanente de alegători;

– numărul total al alegătorilor potrivit listei electorale suplimentare de alegători;

– numărul total al alegătorilor potrivit listei electorale speciale de alegători;

– numărul total al alegătorilor potrivit listei electorale separate de alegători;

b) numărul total al alegătorilor înscrși în listele electorale din circumscripția electorală, care s-au prezentat la urne, din care:

– numărul total al alegătorilor înscrși în lista electorală permanentă de alegători, care s-au prezentat la urne;

– numărul total al alegătorilor înscrși în lista electorală suplimentară de alegători, care s-au prezentat la urne;

– numărul total al alegătorilor înscrși în lista electorală specială de alegători, care s-au prezentat la urne;

– numărul total al alegătorilor înscrși în lista electorală separată de alegători, care s-au prezentat la urne.”

12. La articolul 85, după litera o) se introduce litera p) cu următorul cuprins:

„p) refuzul președintelui sau al vicepreședintelui biroului electoral de circumscripție de a elibera o copie certificată de pe procesul-verbal prevăzut la art. 81 alin. (6).”

13. Articolul 86 va avea următorul cuprins:

„Art. 86. — Contravențiile prevăzute la art. 85 lit. c), d) și g) se sancționează cu amendă de la 300.000 lei la 700.000 lei, cele prevăzute la lit. e), f), j), k), l), m), n), o) și p), cu amendă de la 700.000 lei la 2.000.000 lei, iar cele prevăzute la lit. a), b), h) și i), cu închisoare contravențională de la o lună la 6 luni sau cu amendă de la 2.000.000 lei la 8.000.000 lei.”

14. La articolul 87 alineatul (1), litera d) va avea următorul cuprins:

„d) președintele biroului electoral, în cazul membrilor acestuia, precum și președintele biroului electoral ierarhic superior, în cazul președinților birourilor electorale ierarhic inferioare și pentru loțiitorii acestora, pentru faptele prevăzute la lit. o) și p).”

15. La articolul 87, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul contravențiilor prevăzute la art. 85 lit. c), d), e), f), g), j), k), l), m), n), o) și p), o dată cu încheierea procesului-verbal agentul constatator va aplica și amenda.”

Art. II. — În aplicarea prezentei ordonanțe de urgență se vor elabora norme metodologice care vor fi aprobate prin hotărâre a Guvernului, în termen de 10 zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

Art. III. — Legea nr. 70/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare și cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministrul funcției publice,

Vlad Roșca

Ministru de interne,

Constantin Dudu Ionescu

Ministrul apărării naționale,

Sorin Frunzăverde

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind prelungirea termenului de aplicare a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 312/1999
pentru aprobarea Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale
în cadrul sistemului asigurărilor sociale de sănătate pe anul 1999**

În temeiul art. 107 alin. (1) și (2) din Constituția României,

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Articol unic. — Se prelungeste termenul de aplicare a Hotărârii Guvernului nr. 312/1999 pentru aprobarea Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului asigurărilor sociale de sănătate pe anul 1999, cu modificările ulterioare, până la data de 30 aprilie 2000, dată până la care va fi supus Guvernului spre adoptare contractul-cadru pe anul 2000.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

p. Ministru de stat, ministrul sănătății,
Irinel Popescu,
secretar de stat
Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș
Ministrul muncii și protecției sociale,
Smaranda Dobrescu

București, 11 aprilie 2000.
Nr. 252.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.
Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro